

R o z s u d e k.

J m é n e m r e p u b l i k y.

Okresní soud v Plzni - odd. I. uznal po hlavním líčení, dne 17.10.1950 konaném, takto právnem:

Obviněný

Josef K a k a č ,

nar. dne 17.5.1928 v Blatině, okr. Nové Město na Moravě, loční topič, posledně bytem ve Skašově čp. 35, okr. Polička, t.č. ve vazbě okresního prokurátora v Plzni,

j e s t v i n e n ,

že dne 17.7.1950 opustil bez povolení území Československé republiky tím, že odešel v Hamburku z Československé lodi Pionýr, na níž, byl jako topič zaměstnán, a zůstal v anglické zóně Německa,

č i m ž s p á c h a l

trestný čin opuštění republiky podle § 95 odst. 1 tr. z.

a o d s u s u j e s e

podle téhož zákonného ustanovení s použitím ustanovení §u 23 tr. z. k trestu odnětí svobody na šest měsíců, do něhož se započítává vazba od 18.9.1950 - 12 hod. do právní moci rozsudku.

Podmíněný odklad výkonu trestu jest vyloučen předpisem § 95 odst. 3 tr. z.

O d ů v o d ň ě n í :

Doznáním obviněného zjistil soud, že obviněný byl zaměstnán jako topič na Československé lodi Pionýr, plavící se na trati Praha-Hamburk, že dne 17.7.1950, když tato loď kotvila v hamburském přístavu a následující den o 4 hodině ranní měla se vrátiti zpět do ČSR, obviněný loď bez povolení opustil a dal se přemluvití Josefem Bártou, uprchlým již před tím do Německa, aby u něho zůstal, že obviněný následující den, když se u jmenovaného Barty vyopal, vrátil se v dopoledních hodinách do přístavu, avšak jeho loď již odplula, že proto vrátil se zpět k Bártovi, avšak ten o něj již nejevil zájem a proto na jeho pokyn odešel do lágru v Hanoveru, odtud, rozhodnuv se k návratu do vlasti, odešel do tábora Friedlantu, aby zde vyhledal jistého Bošana, o němž slyšel, že se rovněž chce vrátití do ČSR, že skutečně v tomto táboře s jmenovaným se sešel a vydali se na zpáteční cestu do vlasti, jejíž hranice překročili dne 18.9.1950 a týž den byli zadrženi hlídkou SMR.

Jest tedy po objektivní stránce skutková podstata z žalovaného

trestného činu prokázána, neboť u obviněného šlo o jednání pro společnost nebezpečné, jehož škodlivost pro společnost jest obecně zřejmá. Vždyť obviněný svým opuštěním lodi a dva měsíce trvajícím pobytem v cizině vyhnul se své pracovní povinnosti a tím porušil a ohrozil zájem chráněné v ustanovení § 1 tr.z., totiž především socialistickou výstavbu republiky. Obviněný si uvedené škodlivosti svého jednání pro společnost musel být i vědom, neboť si musel představit, že svým odchodem z lodi oslabil posádku o jednu pracovní sílu a tím poškodil zájem republiky v jejím obecném zájmu, pracovním usilí všeho občanstva vybudovati nový pořádek. Jest tedy i pé subjektivní stránce skutkové podstaty zažalovaného trestného činu prokázána a bylo proto obviněného uznati viným.

Trest byl obviněnému vyměřen podle § 19 a § 25 odst.1 tr.z. Při výměře trestu soud, jako k polehčujícím okolnostem přihlédl k tomu, že obviněný trestný čin plně doznal, při čemž vyjevil všechny skutečnosti s hlediska státní bezpečnosti důležité, které jinak mohl satajiti, dále že před činem vedl řádný život pracujícího člověka a konečně dobrovolným návratem do vlasti přičinil se o odstranění škodlivých následků svého činu. Naproti tomu nic mu nepřitěžovalo.

Vzhledem k závažnosti uvedených polehčujících okolností a vzhledem ke zjištění, že obviněný před činem žil spěšdvaným životem, použil soud při výměře trestu ustanovení § 30 a uložil obviněnému trestu hluboko pod dolní hranici trestní sazby, když došel k přesvědčení, že tento trest bude na obviněného působiti výchovně, zejména když obviněný projevil hlubokou lítost nad svým jednáním.

Navržený peněžitý trest soud nevyslovil, poněvadž z/výsledků šetření jest zjištěno, že obviněný jest nemajetný, odkázaný jen na svůj výdělek, takže jest zřejmé, že peněžitý trest by byl nedobytný.

Rovněž nevyslovil a vržený vedlejší trest zákazu pobytu podle § 53 tr.z., neboť soud došel k přesvědčení, že obviněný k opuštění lodi a tím opuštění území republiky dal se sláhati spíše příležitostí, než v předem rozváženém úmyslu něco takového podniknouti a proto po násoru soudu obecní zájem nevyžaduje vyslovení takového trestu.

Ostatní výroky soudu opírají se o zákonná ustanovení v rozsudečném výroku uvedená.

Proti tomuto rozsudku jest opravným prostředkem odvolání, které ve prospěch obviněného může podati buď obviněný sám anebo jeho příbuzní v pokolení prvním u podepsaného soudu do tří dnů od vyhlášení rozsudku anebo do tří dnů od doručení stejnopisu jeho vyhotovení.

V Plzni dne 17.10.1950.

JUD. JAROMÍR FIKERLE

22.12.8.

18046

č. j. a. 1116/62 d 49-52